Administratīvā pārkāpuma lieta Nr.15550008816324

Lietvedības Nr.1A/25/225/26

Rīgas pilsētas tiesa

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2025.gada 18.septembrī

Rīgas pilsētas tiesa šādā sastāvā: tiesnese K.Kraveca,

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu pēc /Persona A/ sūdzības par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Sūdzību izskatīšanas nodaļas priekšnieces Mairas Krievānes 2025.gada 10.janvāra lēmumu Nr.15550008816324-9.

Aprakstošā daļa

[1] 2024.gada 13.jūnijā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes (turpmāk – VP RRP) Pierīgas Austrumu iecirkņa Reaģēšanas nodaļas galvenais inspektors Mārtiņš Rupeiks uz iesnieguma pamata pieņēma lēmumu par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu Nr.15550008816324-1 (turpmāk – lēmums par procesa uzsākšanu) par to, ka 2024.gada 24.martā /Adrese / (turpmāk arī – /Adrese /), konflikta laikā ar apsargu, /Persona B/ tika nodarīti miesas bojājumi, tādejādi izdarot administratīvo pārkāpumu par ko atbildība paredzēta Administratīvo sodu likuma par pārkāpumiem pārvaldes, sabiedriskās kārtības un valsts valodas lietošanas jomā (turpmāk – ASL) 12.panta pirmajā daļā.

Vienlaicīgi ar lēmumu par cietušo personu atzīts /Persona B/.

[2] Ar VP RRP Pierīgas Austrumu iecirkņa Izmeklēšanas nodaļas vecākās inspektores Annas Grebeņņikovas 2024.gada 2.oktobra lēmumu Nr.15550008816324-5 (turpmāk – Amatpersonas lēmums) administratīvā pārkāpuma process, pamatojoties uz Administratīvās atbildības likuma (turpmāk – AAL) 119.panta pirmās daļas 1.punktu, izbeigts.

2024.gada 7.oktobrī VP RRP reģistrēta /Persona B/ sūdzība par 2024.gada 2.oktobra Amatpersonas lēmumu par administratīvā pārkāpuma procesa izbeigšanu.

[3] Ar VP RRP Kārtības policijas pārvaldes Sūdzību izskatīšanas nodaļas galvenās inspektores Jekaterinas Sergejevas (turpmāk – Amatpersona) 2024.gada 25.oktobra lēmumu Nr.15550008816324-6 /Persona B/ noteikta

papildus tiesu medicīniskā ekspertīze.

Lietas materiāliem pievienota 2024.gada 20.novembra atzinums, ar kuru /Persona B/ konstatēti šādi miesas bojājumi: galvas sasitums ar ādas nobrāzumu kreiso deniņu apvidū, kuri pēc sava rakstura pieskaitāmi maznozīmīgiem miesas bojājumiem, kas varēja rasties 2024.gada 24.marta, iespējams lēmuma norādītajos apstākļos.

[4] Ar Amatpersonas 2024.gada 13.decembra lēmumu Nr.15550008816324-7 nolemts atzīt /Persona A/ par pie atbildības saucamo personu.

[5] Ar VP RRP Kārtības policijas pārvaldes Sūdzību izskatīšanas nodaļas priekšnieces Mairas Krievānes (turpmāk – Iestāde) 2025.gada 10.janvāra lēmumu Nr.15550008816324-9 (turpmāk – Iestādes lēmums) Amatpersonas 2024.gada 2.oktobra lēmums par procesa izbeigšanu atcelts, piemērojot par pie atbildības saucamai personai /Persona A/ administratīvo sodu – naudas sodu 42 naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 210 EUR par ASL 12.panta pirmajā daļā norādīto pārkāpumu.

Iestādes lēmums pamatots sekojoši:

[5.1] Iestāde konstatē, ka lietā nav strīds, ka lēmumā par procesa uzsākšanu norādītajā vietā un laikā starp /Persona B/ (turpmāk – /Persona B/) un /Persona A/ (turpmāk – /Persona A/) izveidojusies konflikta situācija, kuras rezultātā /Persona A/ pielietoja pret /Persona B/ fizisku spēku.

Iestāde konstatē pretrunas /Persona A/ paskaidrojumos, jo sākotnēji sniegtajos paskaidrojumos /Persona A/ atzīst, ka pret /Persona B/ pielietoja fizisku spēku, bet pēc tam kaitējumu noliedz.

Iestāde kritiski vērtē /Persona A/ argumentus, jo tie ir pretrunīgi un no videoieraksta /Numurs// plkst.13:34:47 redzams, ka /Persona A/ nedaudz atliecies atpakaļ ar ķermeņa augšējo daļu, pēc kā ar labo roku veic sitienu /Persona B/ galvas rajonā, kurš atmuguriski atkāpās, pēc kā apsargs pietuvojas /Persona B/ un pielieto fizisku spēku, noguldot /Persona B/ uz asfalta seguma. Taču videoierakstā fiksētais nav pretrunā ar /Persona B/ iesniegumā, kā arī medicīniskās apsekošanas laikā, norādīto apstākli.

Videoierakstā skaidri redzams, ka /Persona B/ nesita /Persona A/ ar maisu. Savukārt uz /Persona A/ liecībā norādīto, ka /Persona B/ mēģināja /Persona A/ iesist ar maisu, kurā bija alkohols, VP RRP KPP norāda, ka atbilstoši videoierakstā fiksētajam, šis mēģinājums, ja tāds arī bija, neizpaudās kā maisa pacelšana ievērojamā augstumā un amplitūdā, lai pieļautu, ka /Persona B/ grasās nodarīt /Persona A/ sitienu, kas varētu apdraudēt /Persona A/ dzīvību un veselību. Turklāt, VP RRP KPP konstatē, ka /Persona A/ konkrētajā gadījumā bija objektīva iespēja izvairīties no jebkāda apdraudējuma no /Persona B/ puses, ja viņš nebūtu sekojis /Persona B/ no tirdzniecības centra līdz autostāvvietai un neiesaistītos sarunās ar cilvēku, kurš pēc /Persona A/ liecībā norādītā atradās manāmā alkohola reibuma stāvoklī, bet labprātīgi atstāja tirdzniecības centra telpas.

[5.2] Vērtējot /Persona A/ paskaidrojumā norādītos argumentus par to, ka /Persona B/ draudēja nogalināt un sagriezt /Persona A/, kā arī nogalināt veikala darbinieci, kam ir vairāki liecinieki, Iestāde vērtē kritiski, jo tas neapstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem.

[5.3] Iestāde nekonstatē AAL 10.panta trešo daļā norādītos apstākļus, kas būtu atzīstami par nepieciešāmo aizstāvēšanos un norāda, ka nesaskata pretrunas vai apstākļus, kas izslēgtu administratīvā pārkāpuma esamību, kas būtu atzīstami par pamatu /Persona A/ atbrīvošanai no administratīvās atbildības par izdarīto administratīvo pārkāpumu.

Iestāde uzskata, ka /Persona A/ noteiktais soda apmērs ir samērīgs un atbilstošs izdarītajam pārkāpumam.

[6] Par Iestādes lēmumu /Persona A/ (turpmāk – Iesniedzējs) iesniedza sūdzību tiesā, kurā lūdz tiesu atcelt Iestādes lēmumu un saukt /Persona B/ pie atbildības par uzvedību sabiedrībā alkohola reibumā un staigāšanu, draudēšanu ar auksto ieroci.

Sūdzība pamatota ar šādiem apstākļiem:

[6.1] Iesniedzējs uzskata, ka ar Iestādes lēmumu ir aizskartas viņa tiesības attiecībā uz pašaizsardzību. Iesniedzējs izpildīja savu civilo pienākumu, tā kā /Persona B/ draudējis Iesniedzēju nogalināt (sagriezt).Norāda, ka /Persona B/ ir bīstama persona.

[6.2] Iestādes lēmuma pieņemšanās gaitā ir pārkāptas Administratīvā procesa normas, kas iespējams noveda pie nepamatota lēmuma pieņemšanas.

Iestādes lēmumā norādīts, ka no Valsts tiesu medicīnas centra 2024.gada 2.oktobra tiesu medicīnas eksperta atzinuma Nr.6421-2024 (turpmāk – 02.10.2024.atzinums) izriet, ka miesas bojājumi /Persona B/ konstatēti netika. Savukārt 2024.gada 20.novembra (turpmāk – 20.11.2024.atzinums) tiesu medicīnas eksperta atzinumā Nr./Numurs// norādīts, ka /Persona B/ ir konstatēti galvas sasitums ar ādas nobrāzumu kreiso deniņu apvidū. Minētie miesas bojājumi pēc sava rakstura pieskaitāmi maznozīmīgiem miesas bojājumiem. Noradītie miesas bojājumi iespējams varēja rasties 2024.gada 24.martā, iespējams lēmumā norādītajos apstākļos.

Iesniedzējs uzskata, ka 20.11.2024.atzinumā norādītie /Persona B/ miesas bojājumi varēja rasties no kāda cita negadījuma. 20.11.2024.atzinumā nav konkrēti norādīts, ka tas izdarīts lēmumā norādītajos apstākļos.

Vērš uzmanību, ka nevienā no eksperta atzinumiem nav norādīts, ka /Persona B/ konstatētas alkohola reibuma pazīmes – gan alkohola smaka, gan neskaidra runa.

[6.3] Norāda, ka /Nosaukums// veikala darbiniece izsauca /Organizācija/ apsardzes darbinieku /Persona A/ uz veikalu, jo /Persona B/ draudēja veikala darbiniecei nogalināt viņu. Iesniedzējs izveda /Persona B/ no /Nosaukums// uz ielas, lai viņš nevienam nekaitē. Iesniedzējs pildīja savus darba pienākums un rīkojos tikai lai aizstāvētu sevi un /Nosaukums/ cilvēkus apkārt. Pēc tam noticis incidents – konfliktsituācija ar /Persona B/, kuras laikā Iesniedzējs gribēja /Persona B/ iegrūst ar plaukstu plecā, lai viņš ar sasisto pudeles stiklu neiesistu Iesniedzējam, taču /Persona B/ uz ceļa izrāvās un izrādījās, ka Iesniedzējs pieskārās viņa vaigam. No Iesniedzēja pieskāriena /Persona B/ nevarēja būt nekādu miesas bojājumu . Minēto apliecina arī 02.10.2024.atzinums.

[6.4] Lietā atrodas videoieraksti, no kura nav skaidri redzams, ka Iesniedzējs būtu pielietojis fizisko spēku pret /Persona B/. Videoierakstā redzama tikai cilvēka roka, kura varēja būt arī /Persona B/ roka un pats sevi iepļaukājis.

[6.5] Lietas materiālos nav norādīts, ka /Persona B/ rokās esošā maisiņā atradās sasists pudeles stikls, ar kuru Iesniedzējam tika draudēts nogalināt vai ielikt Iesniedzēju cietumā.

Norāda, ka pēc Krimināllikuma /Persona B/ rīcību var kvalificēt kā draudus izdarīt slepkavību un nodarīt smagus miesas bojājumus.

Videoierakstā ir redzams, kā arī liecinieki var apstiprināt, ka /Persona B/ ielicis roku maisiņā un Iesniedzējs vienkārši atgrūda /Persona B/, nenoradot viņam nekādus miesas bojājumus.

[6.6] Norāda, ka rīkojies tikai pašaizsardzības nolūkos, nenodarot /Persona B/ kaitējumu.

Atsaucas uz Ieroču aprites likuma 1.panta 4.punktu un 13.panta pirmās daļas 4.punktu un norāda, ka /Persona B/ līdzi bija rozete – sasista stikla pudeles daļa, taču lietas materiālos tas nav norādīts. Kā arī lietā nav norādīts, ka tā nav pirmā reize, kad /Persona B/ tā uzvedās un rīkojās.

Fakts, ka Valsts policijā pirms gada tika iesniegts iesniegums, ka /Persona B/ bija izsitis veikala vitrīnu un draudēja cilvēkiem tos nogalināt, arī lietā nav minēts. Dara zināmu, ka /Nosaukums// veikalu darbinieki var liecināt un apstiprināt, ka /Persona B/ draudēja Iesniedzējam viņu nogalināt vai ielikt cietumā, jo /Nosaukums// veikala darbinieki ar viņu nerunā krievu valodā.

Iesniedzējs Valsts policijai tika iesniedzis liecinieku sarakstu, taču savas liecības liecinieki nav snieguši. Kā arī /Organizācija / pēc rakstiska pieprasījuma var iesniegt papildus videoierakstus par notikumu.

[7] Ar Rīgas pilsētas tiesas tiesneses 2025.gada 31.janvāra lēmumu lietas izskatīšana noteikta rakstveida procesā 2025.gada 17.septembrī, nosakot nolēmuma pieejamības datumu 2025.gada 18.septembris, vienlaicīgi noteikts termiņš papildus paskaidrojumu iesniegšanai līdz 2025.gada 3.septembrim, par ko lietas dalībniekiem paziņots 2025.gada 31.janvārī.

[8] Papildus paskaidrojumi vai lūgumi lietā saņemti netika. Noraidījums tiesnesei netika pieteikts.

Motīvu daļa

[9] Tiesa, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus un izvērtējot sūdzībā norādītos apstākļu, atzīst, ka Iesniedzēja sūdzība ir noraidāma, bet Iestādes lēmums atstājams negrozīts.

Administratīvās atbildības likuma (turpmāk – AAL) 1.pantā noteikts, ka likuma mērķis ir aizsargāt pastāvošo tiesisko iekārtu, tai skaitā sabiedrības tiesiskās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, sabiedrisko kārtību, kā arī, ievērojot personas pamattiesības, nodrošināt efektīvu administratīvā pārkāpuma procesu un panākt tiesisko attiecību taisnīgu noregulēšanu.

AAL5.panta pirmajā daļā noteikts, ka administratīvais pārkāpums ir personas prettiesiska, vainojama rīcība (darbība vai bezdarbība), par kuru likumā vai pašvaldību saistošajos noteikumos paredzēta administratīvā atbildība.

AAL 48.pantā noteikts, ka administratīvā pārkāpuma procesā tiesa (tiesnesis) kontrolē administratīvā pārkāpuma procesa ietvaros pieņemto nolēmumu tiesiskumu un pamatotību.

Saskaņā ar AAL 178. panta otro teikumu administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana tiesā notiek sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomā un ietvaros, kurus nedrīkst pārsniegt, izņemot gadījumus, kad tiesai rodas šaubas par tās personas vainu, kura saucama pie atbildības, vai par atbildību pastiprinošiem apstākļiem.

AAL 227. panta pirmā daļa noteic, ka tiesa, izskatījusi administratīvā pārkāpuma lietu, var pieņemt vienu no šādiem spriedumiem: 1) atstāt lēmumu negrozītu, bet sūdzību noraidīt; 2) atcelt lēmumu pilnībā vai kādā tā daļā un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu pilnībā vai atceltajā daļā; 3) atcelt lēmumu pilnībā vai kādā tā daļā, konstatēt personas atbildību administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un uzlikt sodu; 4) grozīt soda mēru ietvaros, kuri paredzēti tiesību normā, kas nosaka atbildību par konstatēto administratīvo pārkāpumu.

[10] AAL 90.panta pirmā daļa nosaka, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma procesā iesaistītās personas atbilstoši kompetencei izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esību vai neesību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme administratīvā pārkāpuma lietas pareizā izlemšanā; otrā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma procesā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem; trešā daļa nosaka, ka bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu ir uzskatāmas tās ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī fiksējusi amatpersona, ja vien administratīvā pārkāpuma procesā netiek pierādīts pretējais. Saskaņā ar AAL 94.pantu [..] augstāka amatpersona [..] pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem administratīvā pārkāpuma lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

[11] Izvērtējusi pārsūdzēto lēmumu, tiesa atzīst, ka Iestāde pareizi un atbilstoši piemērojusi Administratīvo sodu likuma par pārkāpumiem pārvaldes, sabiedriskās kārtības un valsts valodas lietošanas jomā normas un sūdzības iesniedzēja darbības pareizi kvalificētas kā minētā likuma 12. panta pirmajā daļā paredzētais pārkāpums.

Izvērtējot lietā esošus pierādījumus – /Persona B/ iesniegumu un liecību, /Persona A/ 2024. gada 5. aprīlī sniegto paskaidrojumu, /Nosaukums/ ārējās novērošanas videokameru ierakstos fiksēto, tiesu medicīnas eksperta

atzinumā Nr.7386-2024 norādīto, tiesa secina, ka ar tiem kopumā pierādīts, ka /Persona A/ 2024.gada 24.martā, aptuveni plkst.13:34 – 13:47 (videoierakstos fiksēts laiks), /Nosaukums/ autostāvvietā, /Adrese /, konflikta laikā ar /Persona B/, pārkāpjot nepieciešamās aizstāvēšanās robežas un spēka pielietošanas samērīgumu, pielietojot fizisku spēku, proti, veicot sitienu ar roku, kā arī nogāžot /Persona B/ zemē, nodarīja /Persona B/ maznozīmīgs miesas bojājums - galvas sasitums ar ādas nobrāzumu kreiso deniņu apvidū.

[11.1] Izvērtējot sūdzības saturu kopsakarā ar lietas materiāliem tiesa secina, ka lietā nav strīda, ka lēmumā norādītajā vietā un laikā starp Iesniedzēju un /Persona B/ izveidojusies konflikta situācija, kuras laikā notika fiziska saskarsme. Minēto neapstrīd arī Iesniedzējs. Izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus, proti, eksperta atzinumā norādīto /Persona B/ miesas bojājuma raksturu un izvietojumu, 2024.gada 24.marta Stacionārs "Gaiļezers" stacionāra un dienas stacionāra pacienta medicīniska karte Nr./Numurs// norādīto informāciju, kā arī /Nosaukums// ārējās novērošanas videokameru ierakstos fiksēto, tiesa secina, ka nav pamata neticēt cietušās sniegtajām liecībām, ka Iesniedzējs iesita viņam ar labās rokas dūri pa galvu no kreisas puses deniņu rajonā, pēc kā nolika /Persona B/ uz zemi, izdarot vairākus sitienus ar rokām un kājām pa ķermeni un galvu, jo cietušā sniegtās ziņas par konfliktu, kas norisinājās starp personām, ir loģiskas un konsekventas, viena otru papildinošas un ticamas, bez savstarpējām pretrunām, kā arī apstiprinās ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem. Turklāt pēc incidenta uzreiz tika izsaukta Valsts policija un Neatliekamās medicīniskās palīdzības brigāde.

Arī pats Iesniedzējs neapstrīd, ka konflikta laikā pielietoja pret cietušo fizisko spēku. 2024.gada 5. aprīlī pieņemtajā liecībā Iesniedzējs norāda, ka 2024. gada 24. martā viņš strādāja par apsargu /Nosaukums// Plkst. 11:00 uz apsardzes telpu piezvanīja /Organizācija/ veikala pārdēvēja, kura paziņoja, ka veikalā atrodas neadekvāta persona alkohola reibumā. Aizejot uz veikalu, persona bija aizgājusi. Stāvot netālu no veikala /Organizācija/, pārdevēja norādīja personu, kura pirms tam viņu veikalā apsaukāja ar necenzētiem vārdiem, kā arī prasīja, kāpēc ar viņu nerunā krievu valodā. Stāvot netālu, minētais vīrietis pats piegāja pie /Persona A/ un uzsāka sarunu. Sarunas laikā bija jūtams, ka persona ir alkohola reibumā, lamājās ar necenzētiem vārdiem, apsaukāja apsardzes darbiniekus, provocēja uz konflikta eskalāciju. /Persona A/ palūdza vīrieti atstāt t/c telpas. Konflikts norisinājās pie ieejas "Meža vārti". Kad /Persona A/ kopā ar vīrieti izgāja ārā, vīrietis turpināja agresīvi uzvesties, sāka spļaut /Persona A/ virsū, kā arī mēģināja iesist /Persona A/ ar maisiņu, kurā bija alkohols. /Persona A/ pielietoja fizisku spēku: vīrietim tika aizlauzta roka un viņš tika noguldīts uz asfalta. Pēc brīža palaižot vīrieti vaļā, viņš atkal uzsāka konfliktu. Zvanīja uz policiju, ziņojot, ka viņu mēģina aplaupīt, utt. Tā kā vīrietis atkal sāka uzvesties agresīvi, pret viņu tika pielietots fizisks spēks un viņš tika noguldīts uz asfalta. Pēc neilga laika atbrauca policijas ekipāža un NMP dienests. Norāda, ka nesita vīrietim, bet pielietoja fizisku spēku tik daudz, lai viņu nomierinātu un viņš neapdraudētu citus. Daļa no konflikta ir redzama ārējās novērošanas kamerās. Atbraukušās Pašvaldības policijas ekipāžas darbinieki pierakstīja liecinieku datus, kas bija t/c apmeklētāji, kuri redzēja konfliktu. Vairāk neko paskaidrot nevar.

[11.2] Kaut arī Iesniedzējs uzskata, ka ar lietas materiāliem nav pierādīts, ka Iesniedzējs ar dūri ir sitis /Persona B/, tiesa minētos argumentus vērtē kritiski, jo pirmkārt, tie ir savstarpēji pretrunīgi, otrkārt, videoierakstā "/Numurs/" plkst.13:34:47 redzams, ka /Persona A/ stāv ar muguru pret t/c, bet /Persona B/ stāv ar seju pavērsts pret apsargu un viņa ķermeņa kreisā puse pavērsta pret apsarga ķermeņa labo pusi. Redzams, ka /Persona A/ nedaudz atliecies atpakaļ ar ķermeņa augšējo daļu, pēc kā ar labo roku veic sitienu /Persona B/ galvas rajonā, kurš atmuguriski atkāpās, pēc kā apsargs pietuvojas /Persona B/ un pielieto fizisku spēku, noguldot /Persona B/ uz asfalta seguma. Noskatoties šo fragmentu palēninātajā laika tempā, kadru pēc kadra, tiesa konstatē, ka /Persona A/ labā roka sitiena brīdī virzās uz priekšu, kreisā roka pretsvarā virzās uz aizmuguri, savukārt /Persona B/ rokas brīdī, kad viņš atkāpās no apsarga, ir virzītas uz leju. Vienā rokā ir papīra maiss, kas nokrīt īsi pirms /Persona A/ nogrūda /Persona B/ uz asfalta. Videoierakstā fiksētais nav pretrunā ar /Persona B/ iesniegumā, kā arī medicīniskās apsekošanas laikā, norādīto apstākli, proti, 2024. gada 24. martā t/c autostāvvietā nepazīstams vīrietis ar dūri esot iesitis pa sejas kreiso pusi, aizlauzis rokas un nogāzis uz asfalta seguma. Tiesa secina, ka ar lietas materiāliem neapstiprinās Iesniedzēja norādītais, ka /Persona A/ sita Iesniedzēju ar maisu, turpretī videoierakstā skaidri redzams, ka /Persona B/ nesita /Persona A/ ar maisu. Atbilstoši videoierakstā fiksētajam, šis mēģinājums, ja tāds arī bija, neizpaudās kā maisa pacelšana ievērojamā augstumā un amplitūdā, lai pieļautu, ka /Persona B/ grasās nodarīt /Persona A/ sitienu, kas varētu apdraudēt /Persona A/ dzīvību un veselību. Turklāt, tiesa iekrīt Iestādes lēmuma norādītajam, ka /Persona A/ konkrētajā gadījumā bija objektīva iespēja izvairīties no jebkāda apdraudējuma no

/Persona B/ puses, ja viņš nebūtu sekojis /Persona B/ no t/c līdz autostāvvietai un neiesaistītos sarunās ar cilvēku, kurš pēc /Persona A/ liecībā norādītā atradās manāmā alkohola reibuma stāvoklī, bet labprātīgi atstāja t/c telpas.

[11.3] Tiesa secina, ka Iesniedzēja sūdzībā norādītie argumenti par to, ka /Persona B/ draudēja nogalināt un sagriezt /Persona A/, kā arī nogalināt veikala darbinieci, kam ir vairāki liecinieki, neapstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem. Lietas materiāliem pievienotajā izdrukā no informatīvās sistēmas "Elektroniskais notikumu žurnāls" ar Nr./Numurs/ fiksēts, ka 2024. gada 24. martā, plkst. 13:40, saņemtas ziņas par to, ka /Nosaukums// stāvlaukumā vīrietim uzbrūk divi vīrieši, nodarīja miesas bojājumus, mēģina atņemt telefonu. Sarunas laikā izsaukta NMP. Uz notikuma vietu izbrauca: VP RRP KPP Reaģēšanas biroja 2. nodaļas ekipāža un VP RRP Rīgas Ziemeļu pārvaldes Kārtības policijas biroja Reaģēšanas nodaļas ekipāža. Informācija neapstiprinājās. Konflikts /Nosaukums// apsardzei ar /Persona B/, kurš uzvedās neadekvāti, bija reibumā un tika izvests no /Nosaukums// telpām. /Nosaukums// iesniegumu rakstīt nevēlas. No minētā secināms, ka draudi noslepkavot kādu no /Persona B/ puses notikuma vietā konstatēti nebija ne no /Persona A/ puses, ne no citu personu puses. Citi notikuma liecinieki nav fiksēti. Aptaujājot policijas amatpersonas VP RRP KPP Reaģēšanas biroja 2.nodaļas inspektori Danielu Loju un VP RRP Rīgas Ziemeļu pārvaldes Kārtības Policijas biroja Reaģēšanas nodaļas vecāko inspektori Evitu Bērziņu, noskaidrots, ka pirmā notikuma vietā ieradās VP RRP KPP Reaģēšanas biroja 2.nodaļas ekipāža. /Persona B/ vizuāli tika konstatētas alkohola reibuma pazīmes – no viņa mutes bija jūtama alkohola smaka, viņam bija neskaidra runa, nestabila gaita. /Persona A/ par notikušo paskaidroja, ka /Persona B/ t/c uzvedās skaļi, neadekvāti, traucēja apkārtējiem, tika izvests no t/c telpām. Nekādas ziņas par to, ka /Persona B/ draudēja kādu noslepkavot vai sagriezt, netika saņemtas. Liecinieku kontaktus VP RRP KPP Reaģēšanas biroja 2. nodaļas ekipāžai /Persona A/ nenorādīja. /Persona B/ tika nodots NMP.

Tas, ka sūdzības iesniedzēja viedoklis nesakrīt ar Iestādes secināto, nedod pamatu uzskatīt, ka pārkāpums nav noticis, ka iestāde ir pārkāpusi pierādījumu vērtēšanas nosacījumus. Iestāde vērtējusi sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus un cietušās liecības atbilstoši Administratīvās atbildības likuma 94. panta nosacījumiem un kopsakarā ar citiem pierādījumiem, un nav piešķīrusi tiem ticamību.

[11.4] Izvērtējot lietas materiālus tiesa secina, ka tie nesatur pierādījumus, lai /Persona A/ rīcību atzītu par galējās nepieciešamības vai nepieciešamā aizstāvēšanas stāvokli. Lietā nav pierādījumi, ka no /Persona B/ puses pastāvēja reālais apdraudējums /Persona A/ vai kādām citām personām, lai būtu nepieciešams aizstāvēties, nodarot /Persona B/ maznozīmīgus miesas bojājumus, un, ka /Persona A/ nevarēja izvēlēties citādi novērst konfliktu.

Saskaņā ar AAL 10. panta trešo daļu, nepieciešamā aizstāvēšanās ir personas rīcība, lai aizsargātu sevi vai citu personu, savas vai citas personas tiesības, kā arī valsts vai sabiedrības intereses no prettiesiska apdraudējuma, nodarot apdraudētājam kaitējumu. Nepieciešamās aizstāvēšanās robeža ir pārkāpta, ja personas rīcība ir acīmredzami nesamērīga ar apdraudējuma raksturu un bīstamību un rezultātā apdraudētājam tiek radīts kaitējums, kas nav bijis nepieciešams apdraudējuma novēršanai.

Konkrētajā gadījumā, lietā nav pierādīts, ka veikala darbiniekiem vai /Persona A/, paliekot t/c telpās, kuras labprātīgi atstāja /Persona B/, pastāvēja reāli uzbrukuma draudi. No sākotnēji fiksētajām ziņām vispār neizriet, ka /Persona B/ būtu izteicis kādām draudus nodarīt kaitējumu dzīvībai un veselībai, kā arī uz to sākotnēji norādīja pats /Persona A/. Savukārt /Persona A/ liecībā un paskaidrojumā izteiktie argumenti, ka /Persona A/ mēģināja viņam iesist ar maisu ar alkoholu vai sagriezt, jo /Persona B/ maisiņā, kuru viņš turēja rokā, bija "izsists stikls no pudeles", vērtējami kā /Persona A/ subjektīvā interpretācija un šķietamā aizstāvēšanās, kas neapstiprinās ar objektīviem pierādījumiem un neatbrīvo /Persona A/ no atbildības. Vērtējot /Persona A/ sniegtos paskaidrojumus kopumā un savstarpējā sakarībā ar lietā esošajām ziņām, tiesa norāda, ka neskatoties uz to, ka /Persona A/ ieskatā, iepriekš minētā konflikta provokators un kūdītājs bija tieši /Persona B/, kurš, esot alkohola reibumā, skaļi uzvedies un traucēja personu mieru, /Persona A/ rīcībai bija jābūt profesionālai, proti, bija iespēja izvairīties no konflikta eskalācijas. Emocionālā spriedzes situācijā personai ir nepieciešams rīkoties savaldīgi un kontrolējami, savukārt, ja persona situācijas risinājumam apzināti izvēlas pielietot fizisku spēku un pārākumu, tad personai ir jāparedz un tā var paredzēt šādas rīcības kaitīgo seku iestāšanos (konkrētajā gadījumā cietušajam tika nodarīti maznozīmīgi miesas bojājumi). Konkrētajā gadījumā nav izšķirošas nozīmes tam, kāds bija konflikta uzsākšanas iemesls, kā to akcentējis /Persona A/ (ka pats cietušais uzsāka konfliktu), jo šie apstākļi nav uzskatāmi par ASL 12.panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma sastāvu veidojošām pazīmēm un neietekmē pārkāpuma konstatēšanas faktu. Tādējādi

tiesa nesaskata pretrunas vai apstākļus, kas izslēgtu administratīvā pārkāpuma esamību un būtu atzīstami par pamatu /Persona A/ atbrīvošanai no administratīvās atbildības par izdarīto administratīvo pārkāpumu.

[11.5] Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka nav pierādīta viņa vainojamība izdarītajā administratīvajā pārkāpumā.

Vainojamība ir juridisks jēdziens, kas apzīmē saikni starp darbību vai bezdarbību un tās izdarītāju. Vainojamība ietver divus elementus:1) objektīvo elementu - faktu, ka konkrētā darbība vai bezdarbība ir attiecināma uz konkrēto personu; 2) subjektīvo elementu - faktu, ka pārkāpuma izdarīšanas laikā persona spējusi apzināties savas darbības nozīmi, kā arī faktu, ka nav juridiski nozīmīgu apstākļu, kuru esība būtu pamats atbrīvot personu no atbildības *(Danovskis E. Administratīvās atbildības likuma pamatnoteikumu svarīgākās nostādnes. Grām.: Satversmē nostiprināto vērtību aizsardzība: dažādu tiesību nozaru perspektīva. Latvijas Universitātes 77. Starptautiskās zinātniskās konferences rakstu krājums. Rīga: LU Akadēmiskais apgāds, 2019, 461.-462. lpp.).*

Senāta Administratīvo lietu departaments spriedumā lietā Nr. SKA-48/2009 norāda, ka atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92. pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu, kas pierādītu tās vainu, tiek pārkāpta nevainīguma prezumpcija *(skat. Senāta Administratīvo lietu departaments 2009. gada 3. marta spriedumu lietā Nr. SKA-48/2009)*.

Ar pamatotām šaubām principa *"in dubio pro civis"*, kontekstā nav saprotamas jebkuras šaubas, bet gan tādas, kas ir vērstas uz lietas izlemšanai izšķirošiem aspektiem un kuras lietas izskatīšanas gaitā, noskaidrojot un izvērtējot visus būtiskos lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, nav iespējams novērst *(skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009. gada 28. augusta lēmuma lietā Nr. SKA-331-09 13. punktu)*.

Tiesa norāda, ka personas nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Tiesai ir jāinterpretē šaubas par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Konkrētajā gadījumā, izvērtējot lietai esošus pierādījumus, tiesai, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, neradās pamata apšaubīt cietušā norādītās informācijas patiesumu, kas apstiprinās ar pārējiem pierādījumiem lietā un kopsakarā ar eksperta atzinumā norādīto, tiesa secina, ka lietā ir pierādīts, ka Iesniedzējs ir nodarījis cietušajai miesas bojājumus, kas izraisīja īslaicīgas, maznozīmīgas sekas, bet nav izraisījuši veselības traucējumu vai vispārējo darbspēju zaudējumu, par ko atbildība paredzēta Administratīvā sodu likuma par pārkāpumiem pārvaldes, sabiedriskās kārtības un valsts valodas lietošanas jomā 12.panta pirmajā daļā. Apstāklis, ka pie administratīvās atbildības sauktā persona noliedz visus pierādījumus, kas apliecina viņa vainīgumu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, pats par sevi nav pamats atzīt pierādījumus par apšaubāmiem.

[12] Par ASL 12.panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu piemēro naudas sodu no 42 līdz 100 naudas soda vienībām. Ņemot vērā, ka Iesniedzējam uzlikts minimālais sods, kas paredzēts par šādu pārkāpumu, tiesa nesaskata nepieciešamību izvērtēt uzliktā soda pamatotību un atbilstību izdarītajam pārkāpumam.

AAL 13.pantā noteikts, ka administratīvais sods ir ietekmēšanas līdzeklis, kas tiek piemērots administratīvo pārkāpumu izdarījušajai personai, lai aizsargātu sabiedrisko kārtību, atjaunotu taisnīgumu, sodītu par izdarīto pārkāpumu, kā arī atturētu administratīvo pārkāpumu izdarījušo personu un citas personas no turpmākas administratīvo pārkāpumu izdarīšanas.

Soda mērķis ir dot oficiālu nosodošu vērtējumu likumpārkāpēja rīcībai un veicināt atturēšanos no likumpārkāpumiem *(skatīt Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvā atbildības likuma skaidrojumi. Sagatavojis autoru kolektīvs. E. Danovska un G. Kūtra zinātniskajā redakcijā. Rīgā: Tiesu namu aģentūra, 2020, 121. lpp.).*

Izvērtējot pārkāpuma raksturu, kā arī, lai panāktu administratīvā soda mērķi, tiesa nesaskata likumīgu pamatu atbrīvot Iesniedzēju no uzlikta naudas soda, ka arī nekonstatē AAL 11.pantā norādītos apstākļus, kas būtu

par pamatu pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu. Tiesa atzīst, ka uzliktais soda mērs ir samērīgs izdarītajam administratīvajam pārkāpumam un ir atbilstošs administratīvā soda mērķim.

[13] Tiesa administratīvā pārkāpuma procesā nesaskata ne procesuālus, ne materiāltiesiskus pārkāpumus. Administratīvā pārkāpuma process noritējis ievērojot likumā noteikto kārtību, pieņemtais lēmums ir tiesisks un pamatots.

Ņemot vērā spriedumā izvērtētos apstākļus un izdarītos secinājumus, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums ir atstājams negrozīts, bet Iesniedzējas sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 226. pantu un 227. panta pirmās daļas 1. punktu, 228. panta pirmo daļu tiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Sūdzību izskatīšanas nodaļas priekšnieces Mairas Krievānes 2025.gada 10.janvāra lēmumu Nr.15550008816324-9, bet /Persona A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas tiesā.

Tiesnese K.Kraveca